

Sygn. akt IV CSK 282/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego
w L.

przeciwko J.B. M.R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400,-
(pięć tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego J.B. M.R. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 lutego 2016 r., którym umowa przelewu wierzytelności wraz z zabezpieczającą wierzytelność hipoteką umowną, zawarta między V. Spółką z o.o. w P. a pozwanym, została uznana za bezskuteczną wobec powoda - Skarbu Państwa, któremu wobec V. Spółki z o.o. przysługuje wierzytelność z tytułu zaległości w podatku od towarów i usług za luty 2012 r. w kwocie 458 106 złotych należności głównej, odsetek od tej

zaległości i kosztów postępowania egzekucyjnego, stwierdzoną tytułem wykonawczym. Rozstrzygnięcie zostało oparte na przepisach kodeksu cywilnego o tzw. skardze pauliańskiej (art. 527 i nast. k.c.). Apelacja od wyroku Sądu pierwszej instancji pozwanego została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i wnioski Sądu Okręgowego, uznając, że zostały spełnione wszystkie przesłanki do zastosowania przepisów o akcji pauliańskiej.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy art. 527 § 1 i 2 oraz art. 528 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik pozwanego powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jest to spowodowane, zdaniem skarżącego oczywistym naruszeniem podstawowych zasad procesu cywilnego, skutkujących błędnym zastosowaniem przepisów prawa materialnego. Sprowadza się to do całkowitego pominięcia w sprawie, jak się twierdzi, analizy dowodów świadczących na korzyść pozwanego, a Sąd pierwszej instancji „naruszył przepisy proceduralne przez dokonanie nierzetelnej analizy materiału dowodowego”, z kolei „Sąd odwoławczy bezrefleksyjnie przyjął te ustalenia za prawidłowe”.

Wystarczy jednak sięgnąć po orzecznictwo Sądu Najwyższego, które jest utrwalone i powszechnie znane, obecne także w licznych publikacjach i komentarzach, w których zostało wyjaśnione, jak wykazać, że w sprawie tak dalece naruszone zostało prawo procesowe lub materialne, że bez specjalnej analizy prawnej można uznać skargę za oczywistą. Wymaga to jednak

odpowiedniego wywodu prawnego czynionego przez profesjonalnego pełnomocnika, w którym wskazuje się o jakie naruszone przepisy chodzi i dlaczego ich naruszenie jest oczywiste. Wskazuje na to obszernie strona powodowa w odpowiedzi na skargę kasacyjną.

We wniosku o przyjęcie skargi pozwany nie przeprowadził żadnego wywodu prawniczego, a za taki nie można uznać przytoczonych wyżej dwóch zdań, stanowiących całe uzasadnienie wniosku. Należy więc stwierdzić, że uzasadnienie wniosku jest na granicy stwierdzenia, że skarga powinna zostać odrzucona ze względu na brak wypełnienia dyspozycji zawartej w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Gdyby nawet próbować w uzasadnieniu samej skargi znaleźć motywy oczywistej jej zasadności, to okaże się, że większość zarzutów odnosi się do kwestionowania stanu faktycznego i oceny dowodów, a takie zarzuty nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tego wynika, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zatem na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.